

Een morgen voor Ingeborg

Eerder verscheen in deze serie:

Het land van duizend morgens

Lauraine Snelling

En morgen
voor Ingeborg

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Vertaling Daniëlle Langerak
Ontwerp omslag Bas Mazur
Foto omslag Susan Fox / Trevillion Images
Lay-out en dtp Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9429 9
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij Bethany House, onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA, onder de titel *A New Day Rising*.

Oorspronkelijke tekst © 1996 Lauraine Snelling
Nederlandse vertaling © 2013 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Voor de Round Robins en de Birds of Pray,
voor al hun steun en bemoediging.

De noordelijke bossen in Minnesota
Februari, 1884

‘**V**an anderen!’
 Haakan Bjorklund hield zijn hand boven zijn ogen tegen het felle zonlicht dat weerkaatst werd door de sneeuw op de takken en keek naar de oude dennenboom die langzaam omviel. De oude woudreus nam een regen van takken en naalden die van de bomen eromheen waren gerukt met zich mee omlaag. Daarna werd het stil, alsof het bos rouwde om zijn dood. Een laatste tak, afgerukt van een even grote reus, viel met een doffe plof in de sneeuw op de grond.

‘Goed gedaan!’ riep de voorman. ‘Strippen!’

De twee mannen met de trekzaag knikten en gaven Haakan en zijn maat Swede het teken dat ze konden beginnen.

‘Dat hebben we effe puik gedaan. Daar kunnen die gasten met hun bijlen nog een puntje aan zuigen.’ De man grijnsde en zijn droge, gebarsten lippen onthulden een gat waar een voortand miste. Die was hij de avond ervoor verloren tijdens een ‘discussie’ over een verkeerd gespeelde kaart. Zijn rechteroog zat, dankzij de vuist van zijn tegenstander, half dicht door een paarse zwelling.

‘Waar heb je het over? Jullie zouden niet eens kunnen beginnen met zagen als wij hem niet voor jullie klem zouden zetten.’ Haakan tilde de zware bijl van zijn schouder. Hij liep naar de eerste tak en met drie perfecte slagen sloeg hij de tak, die even dik was als de stam van een dunne boom, af. Terwijl hij van onder aan de stam naar boven werkte, hoorde hij om zich heen overal hetzelfde gebeuren met de andere gevelde bomen. De maagdelijke bossen in het noorden werden boom voor boom weggevaagd.

Swede werkte aan de andere kant van de enorme stam en toen ze aan het eind van het bruikbare hout waren gekomen sloegen ze de top van de boom eraf en rolden ze de stam om zodat ze aan de takken die onder de stam hadden gelegen konden beginnen.

Haakan voelde zijn spieren warm worden en hoewel het zeker vijftien graden onder nul was, liep het zweet over zijn rug. Terwijl hij ritmisch de bijl optilde en liet neerkomen dacht hij weer aan de eetzaal en de weduwe die daar de scepter zwaaide. Haar pannenkoeken waren zo licht en luchtig dat de mannen weleens tegen elkaar zeiden dat je ze met een vork moest tegenhouden omdat ze anders van je bord waaiden. Maar de pannenkoeken waren niet de enige reden waarom Haakan zo graag in de eetzaal kwam. De gesprekken die hij onder het eten met haar voerde waren het hoogtepunt van zijn dag geworden. En als hij haar aan het lachen kon maken – de lachrimpeltjes bij haar warme bruine ogen en een schaterlach die zelfs die zuurpruim van een Johnson niet kon weerstaan – kreeg Haakan het gevoel dat hij de hele wereld aankon.

‘Zeg, Bjorklund, blijf je daar de hele dag staan dagdromen?’

Haakan brak de laatste tak af door zijn voet erop te zetten en legde de bijl weer op zijn schouder. Terwijl ze naar de volgende gemarkeerde boom liepen, pakte hij zijn slijpsteen en sleepte de randen van zijn beste gereedschap. Zijn vader had altijd gezegd dat botte bijlen meer ongelukken veroorzaken dan scherpe, en zijn zoon was niet van plan geld mis te lopen door een verwonding.

Zodra hij voldoende geld had zou hij mevrouw Mary Landsverk ten huwelijk vragen en haar voorstellen met hun spaargeld een stuk land in het westen te claimen. Na vijftien jaar lang het land door gereisd te hebben wilde hij niets liever dan zijn droom waarmaken: gratis land en een gelukkig gezin. Het feit dat ze twee zoontjes had maakte haar alleen maar aantrekkelijker.

Toen de stoomfluit klonk voor het eten liep hij achter de andere arbeiders aan naar de slee en hij stapte aan boord. Terwijl de andere mannen zaten te praten en op te scheppen

werkte hij met zijn slijpsteen. Het was tijd dat de bijl eens goed werd geslepen.

‘Hé, Bjorklund, er is een brief voor je.’ Cappy, een voormalig houthakker die boekhouder was geworden nadat hij een arm was verloren bij een ongeluk met de trekzaag, liep tussen de banken door om de post uit te delen aan hen die zo gelukkig waren dat hun familie brieven stuurde. ‘Heb je soms stiekem ergens een meisje verborgen?’

Haakans glimlach kwam tot zijn ogen, die even blauw waren als de fjorden in zijn vaderland. De Bjorklunds stonden bekend om hun blauwe ogen, en om hun vastberadenheid. Hij herkende het handschrift van zijn moeder. ‘Ja, hoor, van een vrouw. Deze ken ik al mijn hele leven.’ Hij stopte de brief in zijn zak zodat hij hem later zonder pottenkijkers kon lezen. Het was al lang geleden dat hij iets van zijn familie had gehoord. Een blik op de stempel vertelde hem de reden: deze was drie maanden onderweg geweest.

Toen hij opkeek, keek hij in het glimlachende gezicht van een jonge knul die de schalen met vlees en aardappels vulde voor de hongerige ploeg.

‘Wilt u nog koffie, meneer Bjorklund?’

‘Graag, Charlie.’ Haakan hield zijn beker op. ‘*Mange takk.*’ Over zijn koffie heen zag hij mevrouw Landsverk zijn kant op kijken. Hij stak de beker op als dank en richtte zich weer op zijn bord. Hij wist dat hij, als hij niet opschoot, zijn buik niet vol kon krijgen voordat ze weer het bos in moesten. De maaltijd begon in stilte, maar hoe meer mannen klaar waren met eten, hoe luidruchtiger het werd.

Plotseling begon er aan de andere tafel iemand te schelden.

Niet weer, hè? Haakan legde zijn vork en mes neer en draaide zich om, hoewel hij al wist dat Swede en Jacob weer bezig waren.

Haakan stond op, liep tussen de Joelende mannen die naar het gevecht stonden te kijken door en liep via een deur naast de keuken het gebouw uit. Het pad dat in de sneeuw was uitgegraven leidde naar het buitentoilet. Daar zou hij in elk geval geen vechtende mannen uit elkaar hoeven halen. Omdat hij

vijftien centimeter langer was dan de anderen werd hij altijd gedwongen de vrede te herstellen, en het litteken op zijn lip was daar een aandenken aan.

Na zijn toiletbezoek liep hij naar de veranda bij de keuken en hij haalde de brief uit zijn zak.

‘Mijn liefste Haakan,’ had zijn moeder geschreven, ‘ik hoop en bid dat deze brief je zal bereiken en dat het goed met je gaat. Je *far* en ik wachten al heel lang op een bericht van je, maar we zijn erg teleurgesteld.’ Haakan zuchtte. Hij had een hekel aan brieven schrijven. Wat moest hij zijn ouders melden? Hoeveel bomen er waren omgehakt, wie had gewonnen met kaarten en welke twee mannen er onder een boom waren gekomen die de verkeerde kant op was gevallen? Een van hen was overleden en de ander wenste dat hij zo gelukkig was geweest. Het leven in de noordelijke bossen kon wreed zijn.

‘Ik bid dat je een nieuwe kerk hebt gevonden waar je Gods heilige Woord kunt horen en dichterbij de voet van het kruis kunt komen.’ Zijn *mor* had geen idee hoe groot het nieuwe land Amerika was en hoe ver de dorpen uit elkaar lagen. Er kwamen geen dominees naar dit houthakkerskamp of naar de zaagmolen aan de rivier, en de boerderij waar hij een zomer had gewerkt lag zeker vijftien kilometer bij het eerste dorp vandaan. Nee, hij had al meer dan twee jaar geen kerk bezocht.

Nadat zijn moeder hem had verteld hoe het met de familie thuis ging vervolgde ze: ‘Herinner je je Roald en Carl, je achterneven, nog? Beide zijn omgekomen in de vreselijke sneeuwstorm en de griep epidemie van afgelopen winter in Dakota Territory. Ik had het je graag eerder verteld, maar ik heb het tragische nieuws ook maar pas gehoord. Het zou fijn zijn als jij hun gezinnen zou kunnen helpen en misschien de kerstdagen op hun boerderij kunt doorbrengen. Jij bent tenslotte het naaste familielid van die twee arme weduwen die op zo jonge leeftijd al zo veel ellende moeten meemaken. Ik weet zeker dat ze je erg dankbaar zullen zijn.’

Haakan zwaaide met zijn armen om zich warm te houden. Hij schudde zijn hoofd. Blijkbaar had *mor* het idee dat hij zo even naar het huis van zijn achterneven kon skiën om te hel-

pen met de klussen van die avond. Hij keek naar de datum boven aan het kostbare papier. Begin november. De afstand was niet het enige probleem. Hij had hier vast werk en als mevrouw Landsverk ja zei, zou hij binnenkort zijn eigen gezin hebben. Misschien konden ze onderweg naar hun eigen land bij de Bjorklunds langsgaan.

De stoomfluit dwong hem de brief weer in zijn borstzak te stoppen en terug te gaan naar de voorkant van de keuken, waar hij samen met de anderen in de slee stapte. Onderweg probeerde hij het gebabbel van de andere mannen te negeren en fantaseerde hij over zijn eigen gezin: een sterke vrouw, flinke zonen die hem in het veld konden helpen en een goudharige dochter met de lach van haar moeder. Vijftien jaar had hij nu al door Amerika gezworven en hij had veel van het land gezien terwijl hij overal probeerde wat geld bij elkaar te sprokkelen, maar nog steeds was hij geen stap dichterbij zijn droom dan toen hij uit Noorwegen was vertrokken.

‘Hé, Bjorklund, ga jij vanavond nog naar Hansens?’ riep de menner over zijn schouder.

Iedereen stopte met praten om het antwoord te horen.

‘Nei, ik heb wel betere dingen te doen met mijn geld dan Hansens’ zakken vullen.’

‘Dat is het niet. Hij wil naar mevrouw Landsverk. Een weduwe als zij heeft een man nodig. Waarom zou ze anders naar een houthakkerskamp zijn gekomen?’

‘Je kunt maar beter opschieten. Ik heb namelijk gehoord dat ze een aanbieder heeft.’

Haakan voelde zich alsof iemand hem met een dikke tak op zijn rug sloeg. Hij dwong zichzelf zijn hoofd niet met een ruk, maar langzaam om te draaien om te zien wie dat had gezegd. Haakan trok een wenkbrauw op terwijl hij wachtte op een antwoord op de vraag die hij niet wilde stellen. Oortjes, die zo werd genoemd omdat zijn flaporen met bevroren puntjes als twee zeilen naast zijn hoofd stonden, knikte. ‘Dat heb ik gehoord.’

Haakan haalde zijn schouders op alsof het hem niets kon schelen. Als hij op de opmerking zou reageren, zouden de

andere mannen er helemaal niet meer over ophouden. Het was tenslotte bijna onmogelijk iets geheim te houden als je met elf andere mannen op één klein kamertje sliep.

‘Hij repareert altijd dingen voor haar als hij niets anders te doen heeft.’ Swede, zijn beste vriend met wie hij altijd samenwerkte, nam het zoals gewoonlijk voor hem op.

De beste manier om met deze mannen om te gaan, had Haakan ontdekt, was je mond dicht en je vuisten klaar te houden. Hij gebruikte zelden geweld, alleen in noodgevallen, maar iedereen wist dat als hij begon te slaan, hij het meende. Zijn reputatie alleen had al veel gevechten voorkomen.

Elke keer als de slee stopte stapten er mannen uit, die vervolgens naar de gemerkte bomen liepen. Aan de markering konden ze zien welke bomen die dag moesten worden omgehakt en gestript. Nadat de vellers hun werk hadden gedaan kwamen er mannen met paarden om de stammen naar een open plek te slepen. Daar werden ze op een slee gelegd en zo naar de rivier gebracht. Zodra het ijs in de lente was gesmolten, zouden de stammen met de stroming mee naar de zaagmolen drijven. Het was een vak apart om te voorkomen dat de stammen klem kwamen te zitten in de rivier. De mannen sprongen van de ene drijvende stam op de andere terwijl ze die met hun kanthaak lostrokken en -duwden. Haakan had een goed evenwicht, maar toch had hij ervoor gekozen in de zaagmolen te werken, waar hij de stammen op de zaagtafel aanvoerde. Het lawaai was oorverdovend, maar hij hoefde zich in elk geval geen zorgen te maken dat hij in het ijsskoude water zou vallen.

Haakan, Swede en Huey stapten als laatste uit de slee. Deze drie stonden bekend als het beste team van het kamp. Niemand in dit kamp, of in de drie erbij in de buurt, kon sneller en veiliger bomen strippen dan zij.

Haakan bleef staan en snoof. ‘Er is sneeuw op komst.’

‘Jij bent de enige die het weer zo goed kan voorspellen.’ Huey snoof en schudde zijn grijze hoofd. ‘Ik ruik alleen maar kou.’

‘En dennennaalden.’

De drie mannen liepen door de sneeuw naar de volgende

boom, waarop op borsthoogte een inkeping was gemaakt. Na een paar slagen hadden ze hun ritme al gevonden en de slagen van de bijlen klonken in een vast tempo. Haakan concentreerde zich op zijn taak, hoewel de brief van zijn moeder brandde in zijn borstzak en hij zijn best moest doen niet te denken aan de kans dat hij de vrouw van wie hij hield misschien zou verliezen. Hij bleef hakken met een kracht en snelheid die de meeste mannen niet zouden overleven.

‘Zo is het genoeg! Waar ben je mee bezig? Wil je ons dood hebben?’ Swede stapte achteruit toen de boom op de grond viel en hij veegde met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd.

Haakan keek naar het derde lid van het team, dat knikte en hijgde. Stoomwolkjes kwamen uit zijn mond en vormden ijs in zijn borstelige wenkbrauwen.

‘Sorry.’ Haakan leunde op zijn bijl en merkte toen pas dat zijn longen moesten pompen als een blaasbalg. Hij keek op en zag de eerste sneeuwvlokjes geruisloos naar beneden dwarrelen. Een laatste tak kwam met een klap op de sneeuw terecht terwijl in de verte een andere boom op de grond viel. Het bos had de bijzondere zilverachtig-blauwe gloed van een winterse zonsondergang, als de zon achter de bomen is verdwenen, maar nog niet onder de horizon is gezakt. Direct boven hen liet een grijze wolk nog meer sneeuwvlokken op de mannen dwarrelen.

‘We kunnen er nog een vellen voordat het team aankomt.’

‘Als ze ons kunnen vinden, want we lopen al zo ver voor.’

‘Zelfs die luie menner zou het spoor van gevelde bomen moeten kunnen volgen.’ Haakan sloeg Swede op zijn rug. ‘Kom op, ik beloof dat ik me zal inhouden.’



Die avond in de warme keuken probeerde Haakan mevrouw Landsverks blik te vangen. Meed ze hem bewust? Dat zou de roddel wel geloofwaardiger en zorgwekkender maken.

Terwijl de helft van de mannen schreeuwend naar de met

stro gevulde kar liepen voor de rit naar Hansens Saloon – het was een uur rijden –, wachtte Haakan rustig af. Ze zou vast wel langskomen met koffie voor de mannen die nog steeds op de banken zaten. Helaas was het Charlie, haar jonge hulp, die met de kan langskwam.

‘Wilt u nog koffie, meneer Bjorklund?’

Haakan hield zijn beker op. ‘Zeg, is er toevallig nog een stukje van die heerlijke appeltaart over?’

De jongen grijnsde van oor tot oor. ‘Voor u misschien wel.’ Hij snelde naar de keuken zonder de andere mannen te bedienen.

Haakans vinger volgde de rode strepen op het geblokte tafelkleed. Zou hij proberen vanavond nog met haar te praten of kon hij beter wachten tot morgenochtend? Morgen was het zondag en dat betekende dat het halve kamp een kater had van de uitspattingen van de avond ervoor. Daarom werd het ontbijt altijd later geserveerd en het diner midden op de middag, zodat het keukenpersoneel een deel van de dag vrij had.

‘Alstublieft, meneer.’ De jongen leunde voorover. ‘Ik heb haar niet verteld voor wie het was. Ze is niet bepaald in een goede bui.’

Haakan overwoog Charlie te vragen wat er aan de hand was, maar een schreeuw van een van de andere houthakkers belette hem dat. Bovendien zou hij nooit een jongen vragen de taak van een man uit te voeren.

‘Hé, jongen! Kom eens hier met die koffie! Of moeten we het misschien zelf komen halen?’

‘Nee, meneer.’ Charlie rende weg nadat Haakan naar hem had geknipoogd.

Langzaam at Haakan zijn taart op terwijl hij de brief uit zijn zak haalde en in het licht van de olielamp las en herlas. De woorden veranderden niet: zijn moeder verwachtte serieus dat hij direct vertrok naar Dakota Territory. Op ski’s nog wel, alsof hij tijd had gehad om die te maken. Hij dacht aan de uren die hij had zitten kaarten met de andere houthakkers zonder ook maar te overwegen ski’s te maken. Waar zou hij naartoe moeten? Nog dieper het bos in?

Hij stak de laatste hap taart in zijn mond. Hij moest zijn moeder terugschrijven. Omdat haar brief zo lang onderweg was geweest en ze niets van hem had gehoord, dacht ze misschien dat hij er al was aangekomen. Waar dat dan ook precies mocht zijn. Aan de andere kant: ze begreep toch wel dat hij een eigen leven wilde leiden? Als oudste zoon had hij altijd voor de jongere kinderen moeten zorgen, zeker nadat zijn vader, toen Haakan tien jaar oud was, was omgekomen bij een ongeluk op een vissersboot. Pas nadat zijn moeder hertrouwd was had Haakan Noorwegen kunnen verlaten om naar het nieuwe land te vertrekken. En nu verwachtte ze dat hij de vrouwen van twee neven te hulp zou schieten, neven die hij nog maar één keer had ontmoet, en van wie hij de vrouwen niet eens kende.

Een schuldgevoel be kroop hem omdat hij al zo lang niets van zich had laten horen. Haakan liep naar de slaapzaal om papier en een potlood te halen. Omdat het licht in de keuken beter was liep hij daarna terug en ging hij weer op de houten bank zitten. Bovendien had hij hier nog een kans een gesprek aan te knopen met de vrouw van zijn dromen.

‘Beste far, mor en de rest van mijn familie. Met mij gaat het naar omstandigheden goed. Ik ben nog steeds aan het houthakken in de noordelijke bossen van Minnesota. Uw brief is drie maanden onderweg geweest en tot mijn spijt moet ik zeggen dat ik hier op dit moment niet weg kan omdat mijn baas mij hier hard nodig heeft. Misschien kan ik in de lente naar het westen reizen als ik niet in de molen aan het werk kan.’ Hij stopte en kauwde op het eind van zijn potlood. Wat kon hij hun nog meer vertellen? Zijn moeder zat niet te wachten op verhalen over gevechten, drank, ongelukken en bevroeringsverschijnselen. Ze wilde horen dat hij was getrouwd en een gezin had. Dat had hij ook wel gewild, hoewel hij diep vanbinnen genoot van het vrije houthakkersleven. Hij sloot de brief af met: ‘Veel liefs van uw zoon Haakan,’ en schreef het adres op de envelop. Toen plakte hij zijn laatste postzegel erop.

Plotseling merkte hij dat het stil was geworden.

Hij keek om zich heen in de donkere keuken. Mevrouw